отваря си устата и Блекманъ му хвърля парчета хлѣбъ. Питамъ асистента:

— А какво яде слончето? Хлѣбъ ли?

— И хлѣбъ. Но главно храната му се състои отъ сѣно и ярма. Тридесетъ килограма сѣно яде на день. Веднажъ го бѣхме оставили на диета; не му дадохме нищо да яде. Презъ нощьта то изяло сламата отъ леглото си. Лакомчо,—смѣе се асистентътъ. — Понѣкога отъ нѣмане какво да прави, вземе че изкърти желѣзната врата.

Направихме една снимка на немирното слонче и се отправяме къмъ клетките на маймунитѣ. Тѣ сж около 14: шебеци, папиони, капуцинеръ и др. Всѣка си има име.

— Спираме предъ желѣзната решетка.

— Тошко, какъ си бе? — пита г. Папазовъ едно маймунче. То подскача по напрѣчнитѣ дървета и цвърчи. Предъ клетката сж се струпали деца и се смѣятъ. Тошко яде ябълка, чеше се съ предния си кракъ и пакъ скача нагоре.

Влизаме въ клетката. Петь-шестъ маймуни почватъ да скачатъ покрай насъ.

Папазовъ позволява на едно маймунче да се качи на рамото му.

— Джеки, ти защо си се ядосалъ днесь, а? — пита го асистента и го милва по главата. Джеки скимти и се притиска до рамото му. Колко много прилича на човѣкъ! Очитѣ му сж живи и подвижни. Забелязало фотографическия апаратъ, то се втренчва въ него, после се пресега — иска да го хване, да го попипа. Децата отвънъ подаватъ една ябълка на Тошко. Разбира се, той не може да я вземе презъ мрежата, ядосва се, почва да пищи и да подскача смѣшно на едно мѣсто. Джеки и другитѣ маймунчета сжщо почватъ да подскачатъ. Децата се превиватъ отъ смѣхъ.

Асистентътъ почерпи маймункитѣ съ ябълки и тѣ се успокоиха.

Направихме снимка на Джеки, който подозрително ни гледеше докато го фотографирахме. Въ съседната клетка единъ пеоглавецъ-жълта маймуна съ кучешка муцуна, седи на една дъсчена поставка и спокойно гледа. Два-

ма ученици му махатъ съ ржце, пшъткатъ, свиркатъ, но той не имъ обръща внимание. Само отвреме на време се облизва и почесва съ преденъ кракъ по корема.

Оставаме маймунитѣ и продължаваме да разглеждаме другитѣ животни. Ето го нашиятъ старъ познатъ Кумчо Вълчо, който неспокойно тича отъ единия до другия край на клетката. Ето и Кума Лиса, Баба Меца, чекалитѣ. Оттатъкъ сж бизона, антилопитѣ, зебритѣ. Дори и диви свини!

Водничтѣ птици сж толкова много! Показватъ ни наскоро донесенитѣ нови птици пингвини. Единиятъ е боленъ. Неговата родина, южния полюсъ, е така далече и той тъжи за нея.

Слънцето бѣ клюмнало на залѣзъ, когато изморени отъ обикаляне на градината, си тръгнахме. Не се стърпѣхме да не фотографираме и чудно-красивитѣ фламинги.

Минаваме покрай лъва, тоя страшенъ царь на пустинята, който се е изтегналъ и спокойно лежи на пѣсъка. Вѣроятно знае, че нѣма да